

Слова жыцця на верасень 2017

“Калі хто хоча пайсці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною.” (Мц 16, 24)

Езус падчас свайго публічнага служэння абвясчае, што блізка Валадарства Божае, і рыхтуецца ісці ў Ерузалем. Вучні ж, якія ўсвядомілі сілу Ягонай місіі і бачылі ў Ім пасланца Бога, чаканага усімі людзьмі Ізраіля, спадзяваліся ў рэшце на вызваленне ад улады Рыма і надыход лепшага свету, які прынясе супакой і дабрабыт. Але Езус не хоча карміць іх ілюзіямі. Ён выразна кажа, што Ягонае падарожжа ў Ерузалем, прывядзе Яго не да перамогі, але да адрынутасці, пакутаў і смерці. Таксама кажа, што ўваскрэсне на трэці дзень. Гэтыя словы настолькі цяжка зразумець і прыняць, што Пётр адкідае гэты абсурдны план і нават спрабуе адгаварыць Езус ад гэтага намеру. Рэзка абарваўшы Пятра, Езус звяртаецца да вучняў з неверагодным запрашэннем:

“Калі хто хоча пайсці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною.”

Чаго Езус жадае ад сваіх вучняў, кажучы гэтыя словы, а таксама і сёння, як тады? Ці хоча, каб мы пагардзілі сабою? Ці хоча, каб усе выбралі аскетычнае жыццё? Ці патрабуе ад нас шукаць пакутаў, каб болей прападобніцца да Бога? Гэтае Слова Жыцця ў першую чаргу запрашае нас пайсці за Езусам, прымаючы каштоўнасці і патрабаванні Евангелля, каб станавіцца што раз больш падобнымі на Яго. А гэта азначае жыць поўным жыццём, гэтак жа, як Езус, нават тады, калі на нашым шляху з’явіцца цень крыжа.

“Калі хто хоча пайсці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною.”

Нельга аспрэчыць, - кожны чалавек мае свой крыж: пакуты ў самых розных формах з’яўляюцца часткай чалавечага жыцця, хоць гэта незразумела, гэта супярэчыць нашаму прагненню шчасця. Аднак Езус навучае нас менавіта ў такі момант адкрыць нечаканае святло. Падобна таму, як часам, увайшоўшы ў касцёл, мы адкрываем, якія ў ім прыгожыя і яркія вітражы, што звонку здаваліся цёмнымі і непрыгожымі. Калі мы хочам ісці за Езусам, то згодна з Яго патрабаваннямі мы павінны цалкам зламаць іерархію каштоўнасцяў, выдаляючы сябе з цэнтру свету і адхіляючы логіку пошуку ўласнае карысці.

Нам прапануецца звярнуць больш увагі на патрэбы іншых людзей; каб нашыя высілкі служылі таму, каб зрабіць шчаслівымі іншых, гэтак жа, як Ён, які не змарнаваў аніводнай магчымасці, каб узмоцніць і даць надзею тым, каго Ён сустракаў.

Ідучы шляхам вызвалення ад эгаізму, мы можам убачыць пачатак перыяду сталення нашай чалавечнасці, перыяду свабоды, якая ў поўнай меры будзе фармаваць нашу асобу.

“Калі хто хоча пайсці за Мною, няхай адрачэцца ад сябе, возьме крыж свой і ідзе за Мною.”

Езус заклікае нас быць сведкамі Евангелля, нават тады, калі гэтая вернасць будзе падвяргаецца выпрабаванню большым або меншым неразуменнем ў асяроддзі, дзе мы жывем. Езус ёсць з намі і хоча быць з намі ў нашым жыцці для рэалізацыі смелага ідэалу ўсеагульнага братэрства, цывілізацыі любові.

Гэты радыкалізм любові з'яўляецца глыбокай патрэбай чалавечага сэрца, і мы бачым яго таксама ў яркіх прадстаўнікоў нехрысціянскіх рэлігій, якія кіруюцца голасам сумлення. Так Махатма Гандзі пісаў: «Калі б нехта забіў мяне, і я б памёр з малітвай на вуснах за майго забойцу і памятаў пра Бога і Яго жывую прысутнасць у святыні майго сэрца, то толькі тады можна было б сказаць, што праз непраціўленне я здабыў зброю адважных.»

К'яра Любіч адкрыла ў таямніцы Езуса ўкрыжаванага і пакінутага сродак, каб загаіць кожную асабістую рану, выправіць усялякі недахоп адзінства паміж людзьмі, супольнасцямі і народамі, і падзялілася гэтым адкрыццём з многімі людзьмі.

У 2007 годзе на вялікім сходзе рухаў і касцёльных супольнасцяў у Штутгарце, яна напісала: «Кожны з нас перажывае ў жыцці цяжкія моманты, хоць крыху падобныя на Ягоныя пакуты. (...) Калі мы праходзім праз такія пакуты (...), давайце ўзгадаем Езуса пакінутага, які прыняў іх дабравольна: яны ёсць амаль што Ягонаю прысутнасцю, ёсць нашым удзелам у Ягоных пакутах. Давайце ў такі час зробім тое, што і Езус, які не застаўся здранцвёлым, але пасля крыку адчаю дадаў: "Ойча, у рукі Твае аддаю дух Мой» (Лука 23:46), і аддаўся ў рукі Айца.

Мы гэтак жа, як і Ён, можам прайсці праз пакуты і пераадолець усе выпрабаванні, кажучы яму: «Я люблю ў гэтым выпрабаванні Цябе, Езус пакінуты, я люблю Цябе, і яно нагадвае мне пра Цябе, з'яўляецца выразам Цябе, Тваім тварам».

І калі ў наступны момант мы пачнем з усяе сілы любіць брат або сястру і выконваць тое, чаго Бог хоча, то шмат разоў адчуем, што пакуты – як бы сілаю Божай алхіміі - пераўтвараюцца ў радасць. (...) Невялікія групы, у якіх мы жывем (...) могуць спаткаць горыч дробных і буйных падзелаў. Але ў тым болю мы можам убачыць Ягонае аблічча, пераадолець пакуты ў сабе самых, і зрабіць усё, каб аднавіць братэрства з іншымі. (...) Дарогаю і прыкладам для культуры еднасці ёсць Езус ўкрыжаваны і пакінуты».